

Abonamentul

Pentru monarhie:

Pe an 6 fl., $\frac{1}{2}$ an 3 fl., $\frac{1}{4}$ an 1 fl. 50 cr.

Pentru străinătate:

Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$ an 9 frcs., $\frac{1}{4}$ an 4 frcs. 50 cm.

Focea apare în fie care Sâmbătă.

Unirea

Focea bisericescă-politică.

Inserțiuni

Un șir garmond: o dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr., și de fiecă care publicațiune timbru de 30 cr.

Tot ce privesce focea, să se adreseze la Redacțiunea și Administrațiunea Unirii:

in
Blaș.

Anul VIII.

Blaș 8 Octobrie 1898.

Numărul 40.

Să iubim!

Selagiū la 15 Septembrie.

E cu neputință, să nu ne înspăimintăm, când cugetăm la present și la cele întâmplate abia câte va săptămâni. Cele mai înfiorătoare lucruri s'au petrecut. Dumnezeu și-a arătat mânia Sa înfricoșat. Parcă acum are, să se împlinescă profeția: „Voiți întorce sărbătorile voștre într-o plângere, și toate cântările într-o tânguire“ (Amos 8, 10.). Am putut ceti despre îngrozitorile întâmplări, când o parte întrăgă din țară, mulțime de comitate au fost bătute de grindină, carea în multe locuri a nimicit total recolta acestui an, ăr în unele în parte. Dar apoi victimele, omeni și animale! O, și noi tot nu ne abatem de la păcatele înrădăcinate, tot nu voim, să părăsim terenul egoismului, pentru care toate le sacrificăm, pe Dumnezeu, biserică, credință, suflet! Sintem preoți, și datorii sintem a fi exemplul poporului, și totuși noi sintem, cari nu ne șfîim, — ce zic? Nu ne șfîim? — Ba nu ne îngrozim a profana chiar și Duminecile cu lucrări economice, căci da, economia e mai pe sus de toate, darul și ajutorul lui Dumnezeu îl desconsiderăm. Și apoi ce o să facă bietul popor?! Aștepti în atari locuri, să veți vre o manifestare religioasă sau morală? Mai bine o căerca între Zulucaferi, cari în asemănare cu de acești omeni, — preoți, mă rog, — sint de respectat, căci ei și în rătăcirea

lor, în păgânism, își cinstesc și observă doctrinele lor religioase. ăr noi? „De nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeuului tău, și nu vei păzi și nu vei face toate poruncile lui, vor veni preste tine toate blăstemele, și te vor prinde pe tine“ (V Moisi 28, 15). Și te cuprinde durere, inima și-se întristeză, când veți de aceste lucruri și vreți, să aștepti vre o acțiune mai energică în cele bisericesci externe, acțiune publică, pentru salvarea bisericii de inimi, ridicarea prestigiului statului preotesesc, sanarea relexor înrădăcinate, și prin toate aceste a influența mai puternic pe poporul credincios spre observarea mandatorilor divine.

Cetim mai în totă ziua despre acțiunea pornită de către Magiarii din Dorough și jur pentru întroducerea limbii magiare în cele liturgice. Cu cât zel, cu câtă neobosință lucră pentru a-și ajunge scopul! Și mă rog către On. Cler român gr. cat., să-și arunce privirea barēm pe un moment la acea acțiune, la care ieau parte nu numai membri de ai clerului, ci chiar și mirenii, pentru liturgie! Nu-mi e intențiunea, să aprob scopul, nici voiți, căci sint Român și gr. cat., nici doresc, căci sint preot greco-catolic român. Dară nu pot, să nu laud zelul, și am pute învăța de la ei și noi, căci dacă ei vor, să răpescă caracterul liturgiei, limba aprobată de S. Scaun Apostolic, noi cu atât mai virtos să o apărăm. Sintem mult mai mulți și dōră nu mai puțin

qualificați, dară totuși noi tăcem și comodisăm. Ei au adresat un memoriu către S. Scaun Apostolic și l-au circulat pentru subscriere, ăr noi stăm și ne uităm. Singur „Unirea“, unica focea cu intențiuni nobile către biserică și apărătoarea intereselor materiale-spirituale ale clerului nostru, și-a ridicat glasul în contra acestei acțiuni. Noi avem mare plăcere a batjocori pe Venerabiliu Archierei, — cum a făcut de unăzi un domn în „Gazeta“, — căci de! numai atunci vom fi buni naționaliști, dacă vom ataca biserică gr. cat., pe Archierei și pe clerul ei, — plăcerea principală a unor ziare, — și nu voim, să vedem, pericolul cel mare, ce amenință limba noastră liturgică aprobată, noi nu scim, să ne apărăm, nu ne vine în minte a subșterne un contramemoriu, un protest energic în contra uneltirilor lor! Unde e clerul român gr. cat.? Unde sint urmașii venerabililor noștri antecesori?

Am cetit o corespondință în colōnele „Unirii“ acum în primăvară, în care, — după cum cuget eu, — într'un mod de tot neconvenient sint atacați membrii clerului din trecut, sint înegrite umbrele glorificate ale acelor fericiti preoți, cari au susținut între mi și mi de persecuțiuni limba noastră strămoșescă în biserică și popor, caracterul greco-catolic al bisericii noastre. Și ore pentru ce acest atac? Cause ridicule! Ca să ne putem scusa pe noi! Dacă a avut scăderi clerul în trecut, — știu, că a avut, — să nu ne spălăm noi cu acele

Feuilleton.

Chezeșia.

Dramă în trei acte, prelucrată după „Neguțătorul din Venetia“ a lui Shakespeare de C. Almert. Românesce de Cr.

Persōnele:

Judele suprem din Venetia.

Antonio, neguțator în Venetia.

Bassanio

Solanio

Solarino

Graziano

prietinii lui Antonio.

Balthasar, doctor în drepturi.

Shylock (esprimă: Șelloc), } Evrei.

Tubal,

Asesori ai înaltului consiliu.

Un servitor.

Locul acțiunii: Venetia.

Actul I.

Stradă în Venetia.

Scena I.

Antonio. Graziano. Bassanio.

Graziano. Signor Antonio, parcă nu veți limpede. Ești cu prea multă băgare de samă la lume; și cel ce o cumpără cu grijă, acela se lipsește de ea. Crede mă, mă uimesc, cât de mult te-ai schimbat.

Antonio. Prietine, eu țin, că lumea e numai lume, — o scenă, pe care fiesce care își jōcă rolul său, — și rolul meu e trist.

Graziano. Ei, dacă e așa, atunci lasă mă, să joc rolul de nebun, rîdînd și glumind să privesc în fața bătrănelor! Mai bine să ardă peptul meu aprins de vin, de cât să-mi amortească inima de gemetele amărăciunii. Un bărbat cu sânge cald pentru ce să stea aici ca un moșneag, cioplit din alabastru? Pentru ce să dormă, când e treaz? De necas omul ușor pōte, să cadă în gâlbănare. Antonio, îți spun, tu-mi ești scump, și dragostea grăsește din mine. Întru adevăr sint omeni, a căror față se închegă și se sleesce asemenea unei mocirle nemisicate, și cei ce petrec în tăcere încă-

pătinată, numai pentru ca să-și dea un aer de dignitate, de judecată și de înțelepciune, ca și cum ar voi, să zică: „Eu, — eu sint oraculul; când se deschid buzele mele, atunci să nu latre nici un căne!“ Scumpe Antonio, eu cunosc ast fel de omeni, cari trec de înțelepți, numai pentru că ei nu zic nimic; dar dacă ar grăi, a bună samă ar face, să despezere urechile ascultătorilor, și omeni le-ar zice, că sint nebuni. Despre asta mai multe de altă dată. Nu pescui cu melancolia acesta ca și cu o momelă, ca să prind nebunia acesta, aparința acesta! Într'aceea rămas bun, trăiți cu bine! Îmi voi închia predica după prânz.

Bassanio. Îmi cantă, să fii unul din înțelepții cei muți; Graziano nici când nu mă lasă, să ajung la cuvînt.

Graziano (răsfiat). Numai doi ani să petrec cu mine, și nu vei mai cunōce glasul limbii tale.

Antonio. De dragul tău la vreme și eu mă voi face un palavragiu.

Graziano. Îți mulțămesc! Tăcerea e recomandabilă numai la limbă, — fiesce la de cele afumate, — și la feciōre curate, frumōse și casnice.

(Se duce.)

scăderi ale lor, numai ca să putem ascunde indiferentismul, mai mult, tepiditatea noastră. Căci eu nu-mi pot închipi vre o datină rea, — înțeleg în cele dogmatice și rituale, — carea să nu o potă stîrpi membrii clerului nostru de azi, cari stau pe un nivel științific respectabil. Numai cât la acesta se recere zel și muncă neobosită, instrucțiunii neîntrerupte, cu un cuvînt, ca să fie omul preot adevărat. Oare noi nu avem greșeli? Oare noi luptăm cu acea afecțiune nobilă, ce se recere în fie care preot față cu biserica sa? Împlinim datorințele, ce le avem în totă privința? Ce vor zice despre noi succesorii nostri? Și oare nu vom fi mai demni de disprețul succesurilor noi, de cât de al nostru antecesorii? Între ce împrejurări au trăit ei, și între cari noi? Ce fel de mijloce materiale și spirituale au avut ei, și ce avem noi? Ce au făcut ei, și ce facem noi?

Să punem mîna pe inimă fie care preot, să medităm serios, și apoi vom primi răspunsul franc, dară pentru noi foarte dureros: Că ei au lucrat mult, eră noi puțin, foarte puțin. Să nu ne amăgim cu unele lucruri, ce le-am sevărsit, și cari au vre un efect oare care, numai în ce privește prezentul, ci să privim înainte, la viitoriu, ca de faptele noastre să se potă bucura și urmașii nostri.

Spun, că istoria e cel mai bun dascăl, căci din faptele strămoșilor poți câștiga cunoștințele, cu ajutorul cărora să-ți croești viitorul. Nici că poți fi fericit acel neam, care nu vre, să-și cunoască trecutul, nu vre, să țină minte și să pomenescă din zi în zi faptele eroice ale strămoșilor, ba un atare e asasinul său propriu, stinge lumina vieții sale însuși. Căci oare nu tot din trecut eruăm noi cele mai fundamentale cunoștințe? Unde e acel beliduce renumit, care să nu-și fie basat planurile

sale, — și cele mai geniale, — pe trecut? Invențiunile cele mai ingenioase nu se bazează ele oare pe ceva deja cunoscut, deci în trecut? Biserica noastră pe lângă s. Scriptură nu are oare de izvor esențial trecutul, tradițiunea? Pentru ce noi totuși vrem, să uităm toate, ce cad a față de sfera prezentului? Au dora nu am ști, că numai popor fără sentimente, numai omeni căzuți în noroiul nepăsării pot, să uite trecutul glorios? Și oare biserica noastră gr. cat. din această provincă mitropolitană nu are ea și în timpul scurt de 200 ani un trecut glorios? Însuși actul s. Unirii în esență e un moment glorios, are o însemnătate foarte mare, căci ne-a condus în portul religiunii adevărate catolice. Singur acest act e prea destul, pentru ca să aducem cea mai ferbinte mulțumită bunului Părinte ceresc, pentru că ne-a învrednicit a fi părtași religiunii înființate de Răscumpărătorul lumii! Singur acest act e prea destul, ca să depunem omagiile noastre, inimile mulțumitoare, ca tot atâtea daruri prețioase la picioarele, pe mormintele strămoșilor nostri glorioși! Pe un Șincai, Klein, Șuluț, Vancea și câți nenumărați oare nu biserica română unită cu Roma i-a dat nemulului nostru? O, cum ne scim noi lauda în fața lumii! O, cum visăm noi visuri farmecătoare, și nu vrem, să scim despre trecut. *Sintem viță de Romani*, cari erau recunoscători și pe eroii săi îi glorificau și după mai mulți seclii! *Sintem creștini catolici*, membrii acelei biserici, carea nu-și uită trecutul! Și noi totuși stăm, și totuși tăcem! Să-mi spun părerea. Mă dore până în adâncul inimii de a spune presupunerea, ce o am, dară toate semnele, toate împrejurările îmi impun oare cum, să o pronunț. Etă o:

Noi, membrii clerului român gr. cat., preoții s. biserici orientale unite cu Roma, cari aparținem provinciei mitro-

politane de Alba Iulia și Făgăraș, *sau sintem lași și indiferenți, sau sintem*, — ce e și mai rău dora, — *ingrați față cu scumpul nostru Răscumpărătoriu, față cu Biserica și cu strămoși.*

Știu înainte, că mulți se vor indigna pentru această aspră a mea părere. Să mă credă înse fie care confrate, că eu aș fi cel dintăiu, care o aș retrace, dacă aș fi atât de fericit, să mă conving despre contrariul, eu aș fi primul, care cu glasul meu debil aș preamări zelul clerului nostru. O, ce bucurie aș simți, mult mai mare de cât durerea-mi de acum! O să vedem!

Eu am, să fac o propunere Onoratului Cler aparținătoriu provinciei noastre mitropolitane, propunere, care barēm în esență aș dori, să fie primită, quoad partem înse o las ad beneplacitum. Îmi iewă voea a face acea propunere în următoarele:

I. Clerul român gr. cat. din întregă provincă mitropolitană de Alba Iulia și Făgăraș să facă un *contramemoriu* memorandumului celor din Dorogh, în care să fie apărat demn și bărbătesce principiul strămoșilor nostri „*Salvo ritu graeco*“, în care e cuprinsă și limba.

II. Să *tubilăm!* E aproape aniversariul de 200 de ani al unirii noastre cu Roma. Deci „să ne veselim și să ne bucurăm“ în acea zi. Și pentru a iubila cu dignitate, fac următoarele propuneri speciale:

1) Să înființăm un ziar cotidian *bisericesc-politic*, care să fie „*Unirea*“.

2) Să facem pașii necesari pentru ridicarea cultului divin la nivelul, ce-i compete.

3) Să facem, ce e de lipsă pentru a introduce în biserica noastră *călindariul Gregorian*.

4) Să ridicăm un monument, fie cât de mic, întru amintirea S. Unirii și a strămoșilor.

Scena II.

Antonio. Bassanio.

Bassanio. Graziano vorbește foarte mult în vînt, mai mult ca ori care altul în totă Venetia. Ideile lui cele cu minte sînt ca două grăunțe de grău, ascunse în două gălețe de plévă. Le cauți zile întregi, până le găsești, eră dacă în sfârșit le-ai găsit, nu și-se plătesce, că le-ai căutat.

Antonio. Dar spune-mi acuma, ce domnișoră e aceea, căreia l-ai juruit, că-i vei face pelerinaj tainic, și despre care voiai, să-mi povestesci azi.

Bassanio. Știu bine, Antonio, cât de tare mi-am împușinat averea prin aceea, că am desvoltat multă vreme un lux, pe care cu mijloce mai puține nu am putut, să-l urmez mai de parte. Nu mă plîng, că acum nu pot, să-mi duc traiul de mai înainte; mă muncesc numai grijea, cum să mă scap cu onoare de datorile acelea, în cari m'am înglodat în urma unui traiu, care era vecinaș cu risipa. Tie, scumpul meu Antonio, îți datoresc mai mult în bani și în dragoste; și dragostea ta îmi chizeșese, să-ți destăinuesc planurile, cum voi, să mă scap de toate datorile.

Antonio. Te rog, prietine Bassanio, spune mi-le; și dacă ele se potrivesc cu cinstea, în ce chip te-am știut în tot de una om cinstit, fi incredințat, că eu însu-mi, punga mea și tot, ce pot, îți stă la dispoziție.

Bassanio. Pe când umblam la școlă și dam la țintă cu săgeți, dacă se întâmpla, să mi-se pîrdă vre una, trimiteam alta asemenea pe aceea-și cale cu mai mare băgare de samă, ca să o găsească pe cea dintăiu, și a dese ori riscând două le aflam pe amîndouă. Mă provoc la pilda aceasta din copilărie, pentru că aceea, ce urmăzează acuma, e un lucru de tot nevinovat. Mi-ai împrumutat mulți bani, și fiind un tîner sburdalnic am perdut, ceea ce mi-ai dat împrumut; dar dacă vei, să mai trimiți o săgétă pe aceea-și cale, pe care a sburat cea dintăiu, nu mă îndoesc, că eu ajungîndu-mi scopul le voi găsi pe amîndouă. De cum va nu, atunci îți restituiesc, ce mi-ai dat mai pe urmă, și cu recunoștință îți rămân dator cu ceea ce-mi împrumutaseși mai întăiu.

Antonio. Tu mă cunoști. E numai pierdere de vreme a mai grăi despre dragostea mea, și m'ar duré mai tare, dacă te-ai îndoi despre dragostea mea, de cât dacă m'ai despoia de totă averea mea. Spune-mi numai, ce am, să fac? Dacă pot, să o fac, — sînt gata. De aceea grăiesc.

Bassanio (cu căldură). În Belmont este o domnișoră bogată; și, Antonio, ea e frumoasă, și ce e mai mult, ea strălucese în splendoră virtuților celor mai înalte. O dată am cetit din ochiul ei o solie drăgălașă, tăcută. Numele ei e Porcia, și ea nu stă întru nimica în apoia fiicei lui Cato, în apoia Porciei lui Brutus. Grațiile ei încă nu sînt

necunoscute lumii. Cele patru vînturi îi aduc pețitorii de la toate țermurile. Părul ei cel luminos undulează în jurul tîmplelor ei ca o lână de aur, schimbă reședința din Belmont în țermul Colchidei, și mulți Iasouii sosesc, să o petescă. Scumpe Antonio, dacă aș ave mijloce, ca să mă pot prezenta și măsura cu oare care din ei, atunci aș pute, să sperez un succes favorabil, și fără îndoelă aș fi fericit.

Antonio. Tu știi, că totă averea mea e pe mare; nu am bani gata și nici prilej, ca să pot primi pe loc o sumă mai mare de bani gata. Du te dară și veți, ce ajunge creditul meu în Venetia; eu și-ti împrumut, până unde numai se pôte, ca să te gătesc de drum la Porcia ta la Belmont. Du te! Sciricesce, de unde s'ar puté, să se capete bani. Eu încă o voi face, și nu mă îndoesc de loc, că pe chezeșia mea omeni dau împrumut.

Bassanio. Merg și a bună samă îmi voi găsi omul. Acolo vin Solanio și Solario. Petrecere bună!

(Se duce.)

Scena III.

Antonio. Solario. Solanio.

Antonio (singur). Întru adevăr nu știu, ce mă face întristat; mă chinuesc oare ce. Vre, să o știu. Ce mi-a provocat indispoziția aceasta, și cum am ajuns la ea, am, să aflu numai mai tîrziu. Dară melancolia această

5) *Tote parochiile din provincia noastră mitropolitană să serbeze cu tota solemnitatea acest aniversar.*

6) *Un comitet în conțelegere cu Venerabilul Arhiepiscop să aranjeze serbările, cari se vor face a) în primul loc și pentru întâia dată în centrul provinciei, în Blaș, b) după aceea în centrele dieceselor.*

7) *Să se țină diferite congrese și adunări bisericesci.*

Fără ori ce motivare mai pe larg dezvoltată îmi fac aceste propuneri. La cas de lipsă și la dorință bucurosi le-ași motiva toate, când adecă ori care din domnii confrăți ar trage la îndoală îndreptățirea propunerii, ori ar avea scrupulii, ori ar voi o specificare mai minuțioasă.

Și acuma, domnilor confrăți, membri ai marii familii romane, membrii ai oficiului, care e „etiam angelicis humeribus formidandum“, preoți catolici, Vă rog, să părăsiți indeferentismul, Vă rog, să Vă alipiți cu tota iubirea de sfânta noastră biserică unită, să conlucrați pentru mărirea ei. Nu persóna, ci cauza sfântă o considerați. Să ne arătăm vrednici urmași ai antecesorilor nostri, ca așa să putem pune fundamentul unei speranțe firme în un viitoriu pentru biserică noastră mai strălucit. În unire și iubire să luptăm pentru Christos, biserică și neam! Să ridicăm ochii nostri la cer cu vrednicie, ca apoi de acolo să vină ajutorul nostru!

Măgureanul.

Rescript referitoriu la liturgia glagolită. — Mai multe foi vestesc, că diferența cea veche referitoare la folosirea limbii paleoslave cu litere glagolitice în liturgia ritualului între Sloveni și Croați s'a delăturat în chip definitiv prin un rescript al Congregației romane a riturilor datat din 5 August a. c. și îndreptat către toți arhiepiscopii și episcopii

îmi răpesc conștiința, și abia mă mai recunosc pe mine însu-mi.

(Solarino și Solanio întră pe scenă.)

Solarino. Cugetele tale umblă pe largul ocean. Corăbiile tale, ca și nisce domni și civi bogați, ca și cum ar avea, să fie podoba mării, privesc pe valuri la corăbiile cele sêrăciciose, cari trecând repede pe lângă ele le salută cu respect.

Solanio (cu compătămire). Prietine, crede mă: Dacă ași ave atâta avere riscată, partea cea mai bună a inimii mele ar petrece de parte, colo a fără la sperările mele; ași plivi a dese ori la erbă, ca să ved, din care parte bate vîntul; și ași cerca pe hartă porturile, limanurile și lazurile; și ori ce obiect, despre care ași socoti, că-mi pôte primejdui mărfurile mele, a bună samă m'ar face întristat.

Solarino. Resuflarea mea proprie, care îmi răcoresce zama, m'ar atinge ca un fior de friguri și m'ar face îngrijat, dacă ași socoti, ce stricăciune mare îmi pôte face un vînt puternic pe mare. Nu ași pôte privi la orologiul de năsip, — el pe loc m'ar aduce a minte de bănci de prund și de locuri puțin afunde ale mării. Mi-s'ar păr, că ved pe bogata mea Giovanna icuită în năsip, cum își plcă superbul sêu cap într'o parte până sub coste, ca să-și sărute mormîntul. Când ași merge la biserică și ași ved sfîntul locaș de pētră, m'asî aduce a minte de stîncile acelea din mare, cari sînt primejduose, chiar și dacă naea gingașă s'ar

provințelor bisericesci Görz, Zara și Agram. Cuprinsul esențial al acestei hotăriri se zice, că e următorii: Sfîntul Scaun eschide ori ce privilegiu personal pe sama preoților slavi și permite o ast fel de concesiune numai pe sama acelor biserici, în cari limba paleoslavă în liturgie e acum în us legal neîncetat de cel puțin trei zeci de ani. Usul acesta e legal, dacă se întemeiază pe breveta din 29 Aprilie 1631, cu care Papa Urban VIII a aprobat usul limbii paleoslave în liturgia latină pe acolo, pe unde și până atunci se celebrase liturgia acēsta în limba paleoslavă. Dară de acum înainte se oprește în chip sever a introduce din nou pe ore unde limba liturgică paleoslavă din ori ce motiv și sub ori ce pretext. *La nici un cas nu se permite a folosi în liturgie vre o limbă slavică vie.*

Lucrul acesta îl împărtășesc și „Alkotmány“, dară cu aceea-și resuflare, adecă în acela-și număr are totuși sfruntarea de a se bucura de aceea, că la comitetul regnicolar al așa numiților Magiari catolici de rit grecesc aș încurs deja cōle de subscripții aprōpe cu 200,000 de subscripții de aderință la acțiunea pornită pentru introducerea limbii magiare în ritual grecesc.

Ore adevērat să fie, că în Ungaria sînt 200,000 de Ruteni ajunși la anii maturității, cari să scie serie?

Revistă bisericescă.

Rusia.

Pe când țarul dă manifest pentru pacea universală, pe atunci ministrii lui persecută biserică. Nu e destul, că fără de nici un drept se mestecă statul în creșterea clerului tiner și introduce în seminare ca obligatoriu studiul limbii și literaturii rusesci, ci acum pretinde, ca acest studiu să-l propună în câte 14 ore pe săptămână — laici „ortodoxi“. În contra acestei pretensiuni contrare invoelii

atinge de ele numai puținel: ea în dată ar împrăstia pe valuri toate spițeriile sale și ar îmbrăca marea cea sêlbatică în mētasa mea. Cu un cuvînt, numai adineaori zisesem, că e a mea averea acēsta, și acum deja nu am mai mult nici o avere. Dacă am gânduri, cu cari să gîndesc acestea, atunci cum s'ar put, ca un ast fel de cas să nu mă întristeze fōrte tare? De aceea nu-mi spune nimica: eș sciu, că Antonio e întristat, pentru că se gîndesc la negoșul sêu.

Antonio. Credeți-mi, nu asta e cauza, și asta am, să o mulțamesc norocului meș. Nu pe o singură corabie și nu într'un singur loc m'-am riscat banii mei. Tōtă averea mea nu atîrnă de la norocul acestui an, și de aceea negoșul meș nu mă întristeză.

Solanio (glumind). Ori dōr ești îndrăgostit?

Antonio. Aș! Ce crești?

Solanio. Nici îndrăgostit? Atunci a bună samă ești trist, pentru că nu ești vesel. Tot așa de ușor ai put, să riști, să sari, ai put, să zici, că ești vesel, pentru că nu ești întristat. Să fim deci veseli, și nu te lăsa, să te chinuēscă nisce gîrgănni. În societatea prietinelor să spunem tânguirile nōstre veselului Bachus.

(Pornesc toți.)

(Va urma.)

dintre țar și S. Scaun Apostolic a protestat arhiepiscopul de Varșovia. Inspectorul „cultelor străine“ Vojejkov ne mai așteptând rēspuns la protestul arhiepiscopului a închis cele trei seminare teologice din archidieceasa de Varșovia trimetēnd pe alumnii a casă.

Foile rusesci atacă guvernul sêrbesc, pentru că s'a invoit, ca catolicii să albă episcop în Belgrad. Ele cred, că Franciscanul Vuicici designat pentru scaunul episcopesc din Belgrad va fi un agent al Austriei. Faptul e, că Austria nu are nimica de a face cu episcopul din Belgrad, după ce guvernul sêrbesc a închiat concordat cu S. Scaun spre a regula afacerile catolicilor din Sêrbia.

Revistă politică.

Afaceri interne.

Dieta ține de tot rar ședințe. Causa e, că guvernul nu are, ce să-l dea de desbătut. În săptămāna trecută s'a primit și în a treia cetire proiectul despre articularea în lege a memoriei reginei.

Contele Apponyi din motivarea făcută în parlamentul austriac la prezentarea proiectelor de legi referitoare la pact a dedus, că guvernul unguresc s'a invoit la ridicarea cuotei. Deci a cerut lămuriri de la ministrul president. — Br. Bánffy a constatat, că ambele guverne aș statorit în conțelegere proiectele de lege referitoare la pact, și că aceste sînt identice. Motivarea lor înse nu a fost obiect de discutie. Guvernul unguresc și acuma stă pe basa, că comisiunile parlamentare sînt chemate de a purcede în cestiunea cuotei. Pentru aceea a lucrat el, ca să se alégă comisiunile acestea. Dacă guvernul austriac în motivarea amintită și-a exprimat dorința, ca să se ridice cuota pentru Ungaria, acēsta e părerea lui individuală.

Austria.

În ședința din 3 a c. deputații Lueger, Kaiser și Verkauf (socialist) aș acusat guvernul, că în cestiunea pactului a tradat Ungurilor interesele Austriei. — Ministrul de finanțe Dr Kaizl (ceh) a respins acușele opoziției și a clarificat raportul dintre Austria și Ungaria. El a zis, că azi Ungaria nu este mai mult, ceea ce a fost pe timpul centralismului austriac, o provincă, unde Austria își putea desface mărfurile sale. Azi Ungaria e stat independent, care s'a dezvoltat nu numai politicesce, ci și economiccesce, și are chiar și o industrie; deci Austria trebuie să tracteze ca un stat cu industrie mai veche față cu unul, care a început, să se desvōlte. Separarea economică, vamală și finanțială de Ungaria ar aduce pentru ambele părți o catastrofă, ca și care nu s'a mai vedut. Industria austriacă și acum află teren în Ungaria, acēsta înse trebuie, să-și apere și pe a sa chiar așa, pe cum Austriacii, de și cumpără produsele agricole ungare, totuși trebuie, să grijescă și de dezvoltarea agriculturii proprii. Dr Kaizl mai spune, că cnota pentru Ungaria are, să se ridice.

Parlamentul austriac s'a pus pe lucru. El înainteză încet, dară tot înainteză. Opoziția a renunțat la obstrucție și pe cum se vede, s'a emancipat de terorismul lui Wolf-Schönerer. Politicianii liberali au hotărât, ca proiectele de legi referitoare la pactul cu Ungaria să se dezbate pe cale parlamentară și să se îndrepte așa, cât prin ele să se asigureze și promoveze interesele economice ale Austriei. Dacă Germanii ar continua obstrucția, pactul tot s'ar închia pe baza §-lui 14 și încă cu păgubirea Austriei. În aplicarea §-lui 14 Germanii ved nu numai păgubirea economică, ci și mormintul constituționalismului în Austria.

Guvernul în debaterile parlamentare se razimă pe spriginul majorității. Acésta se face mai compactă în urma retragerii ministrului Bärnreither celui aparținătorii clubului marilor proprietari fideli constituțiunii, și prin chemarea în cabinet a baronului Dipauli, conducătorul partidului poporal catolic.

La ultimele alegeri pentru dieta provincială din Bucovina partidul național român în mai multe cercuri a cădut cu candidații săi, pentru că în contra Românilor au lucrat oficialii guvernului. În dietă și acuma Românii formeză majoritatea relativă, a nume sînt Români 13, Germani 6, Ruteni 4, Armeno-Poloni 3, fără colóre 3 și rectorul universității.

Franța.

Cu revisiunea procesului Dreyfuss nu merge lucrul așa neted, cum o ar dori Jidovimea. Ministrul de marină Locroy a declarat înaintea unui corespondent de la „France militaire“, că nici dînsul, nici Brisson, nici cei alalți ministri nu sînt pentru revisiune. Declarațiile foștilor ministri de războiu Cavaignac și Zurlinden, că revisiunea e ilegală și imposibilă, a cauzat mare bucurie în cabinet. Cestiunea revisiunii totuși s'a străpus curții de cassatie, pentru ca guvernul să scape de ea, prevédându-se, că acest for încă va declara revisiunea de ilegală.

Dreyfussiștii au convocat pe Duminică o mare adunare poporală în Paris, ca să demonstreze în favorul revisiunii. Poliția inse a pășit la mijloc și a imprăștiat pe demonstranți arestând pe 35 dintre ei. Demonstrațiile Jidovilor provocă pe antisemiți la contrademonstrațiuni.

Spania.

Comisia de pace spaniolă-americană s'a întrunit în Paris. Membrii ei au fost prezentați presidentului republicii Felix Faure.

În Spania e generală desolarea, și nici o partidă nu are puterea de a da avînt vieții publice.

La 200,000 de Spanioli sînt hotărâți a părăsi insulele americane, cari se cedeză Statelor unite. Pe Filipine e liniște, dară nesiguranță.

Se zice, că comisiunea de pace din Paris va asculta și pe Aguinaldo capul insurgenților de pe insulele Filipine.

Insurgenții din Cuba nu vor, să primescă domnia americană și probabil vor prinde armele și în contra Uniunii.

Tribunalul suprem militar acuma face investigație în afacerea catastrofelor navale de la Cavite și Santiago. Admiralii Montojo și Cervera, conducătorii flotelor nimicite, sînt acușați, că Spania din vina lor ar fi suferit pierderile pe mare.

Turcia.

Nota adresată Turciei de către cele patru puteri susține, că introducerea nouei administrațiuni în Creta este cu neputință până la ratragerea trupelor turcesci. Sultanului, dacă își retrage trupele, i-se garantează suveranitatea, érá Mohamedanilor de pe insulă siguranța. Dacă inse sultanul nu ar ceda, nu restă puterilor de cât a recurge la cele mai hotărîtore măsuri, în care cas suveranitatea sultanului nu va fi respectată, și administrarea Cretei se va efeptui după dorința majorității creștine.

Lucrul cu retragerea trupelor turcesci îl forțeză mai ales Anglia, care bucuros ar ocupa Creta sub pretextul de a face acolo ordine. Rusia este contrară forței. Se zice, că guvernul turcesc cunoscînd revalitatea dintre Rusia și Anglia va da un răspuns evasiv la nota puterilor, trupele inse nu le va retrage.

Sina.

Din Sina vin sciri de tot triste. De când a luat în mîni frinele guvernării véduva împărătesă, sörtea Europeenilor din vastul imperiü oriental e tot mai puțin sigură. În unele părți s'a început deja persecutarea Europeenilor. Se anunță, că împăratul detronat ar fi deja ucis.

În partea nordică a imperiului micarea poporului a trecut în revoluție formală. Rusia e îngrijată din cauza, că va întimpina pedeci în construirea căii de fer din vecinătatea Sinei, care chiar acum e în lucrare. Guvernul rusesc a avertisat pe cel sinez, să se gîndescă serios la sugrumarea revoluției.

† Andreiü Pop Liviu.

În 26 Septembrie a repausat veteranul și bine meritatul canonic din Lugos Andreiü Pop Liviu. Până când cei competenți vor scrie o biografie completă a dînsului, ne permitem a împărtași publicității câte va date din viața defunctului.

El s'a născut în comuna Bărei din comitatul Clușului în anul 1816. Studiile și-le-a făcut în Cluș. De acolo după absolvirea liceului a venit la Blaș fiind primit ca alumn în seminariul teologic (1838/9—1841/2). Distingîndu-se în seminar atât prin progresul esempară, Andreiü Pop după absolvirea cursurilor teologice a fost constituit profesor de retorică la gimnasiul din Blaș. Mai există cuvîntarea latină, cu care el ca profesor de retorică a întimpinat pe episcopul rutean Gaganez, când a venit la Blaș ca comisar în procesul episcopului Leményi. În 1848 a ajuns profesor de fizică la gimnasiu și prefect de studii în seminariul teologic din Blaș.

Isbucînd revoluția, A. Pop împreună cu alți inteligenți a trecut la 1848 în România.

Întorcîndu-se în 1850, dară nefiind deschise școlile din Blaș, episcopul rom. cat. a numit pe Andreiü Pop profesor la gimnasiul din Szilágy-Somlyó. De acolo a trecut în aceeași calitate la gimnasiul din Sibiu.

Pe când era profesor la gimnasiul rom. cat. din Sibiu, a fost numit capelan cer. reg. castrens. Ca atare ajungînd în Praga. acolo a ascultat la universitate filosofia. Mitropolitul Șuluț l-a chemat apoi la postul de director gimnasiual în Blaș, dară Andreiü Pop neprimind directura a fost dispus protopop în Sécărămb, de unde la 1857 a fost numit canonic în capitulul de la Lugos.

În acésta calitate a lucrat cu zel și devotament la prosperarea tinerei diecese bucurându-se de stimă generală. Sfinția Sa Papa Piü IX l-a numit prelat papal, érá Maiestatea Sa l-a decorat cu ordul coronei de fer cl. III. pentru merite. Pe lângă ajutóarele, ce le-a dat în viața sa celor lipsiți, a făcut o fundațiune de 5000 fl. pentru diecesa Lugosiului, érá alta tot de 5000 fl. a lăsat-o în administrarea capitolului mitropolitan din Blaș pentru stipendii.

Mörtea i-a curmat firul vieții, dară memoria lui va rămâne vie și după vécuri.

Corespondințe.

Comloșu mare la 2 Octobré.

Onorată Redacțiune!

Comuna noastră bisericescă a sêrbătorit astăzi introducerea M. On. Dr Laurean Luca în oficiul protopopesc. O zi festivă a fost pentru noi ziua de 2 Octobré. Popor de tóte clasele, inteligenți, măiestri, economi, domni, dómne, Români și Nemți ne-au împoporat s. biserică. Atâta mulțime în acest sfînt locaș numai cu ocaziunea sfințirii lui a mai fost. Toți au alergat, să fie de față la actul introducerii. Clerul și învățătorimea gr. or. în frunte cu Prea On. Protopresbiter Paul Miulescu, antistia comunală condusă de judele și notariul, direcțiunile băncilor, notariul din Constanța Vizesdea, membrii casinei, o mulțime de popor, bărbați și femei, au ascultat s. liturgie, a căreia cântări corale le-a eșecutat cu precisiune corul vocal gr. cat. din loc.

După rugăciunea amvonului esmisul consistorial M. On. Petru Vălean paroch în S. Ciașad și asesor consistorial descoperind cauza venirii sale în mijlocul nostru cetesce decretul de denumire și apoi în o vorbire acomodată purcedînd din textul evangelic „Cel ce vre, să vină după mine, să se lapede de sine, să-și lea crucea sa și să vină după mine“ atrage atențiunea întrodusului la greutatea nouei lui misiuni, îl îndemnă, să fie păzitorii treaz, să fie adevératul ochiü al Ilustrității sale Dlui Episcop și al Preavenraturului Consistoriü în ocârmuirea diecesei, îmbunându-l, că de și îi este grea noua misiune în un tract, a căruia lipse sînt legion, totuși să nu despereze, ci să-și aducă a minte de cuvintele Mântuitorului, că jugul Dînsului este blând și ușor pentru cei ce-l pörta cu credință. Apoi gratulându-l pentru misiunea, ce a primit, îi uréză zile îndelungate și succes bun.

Introdușul răspunde arătând pe scurt, cât sînt de mari și de grele datorințele din păstoria sufletelor, și că datorințele acestea pentru dînsul acuma se îndoiesc, avînd să fie exemplul nu numai pentru popor, ci și pentru preoților. Își descopere profunda reverință și ascultare fiescă către Ilustritatea Sa Dl. Episcop Dr. Demetriu Radu și către Preaveneratul Consistoriu mulțămindu-le pentru grația, cu care l-au distins. Asemenea mulțămesc M. On. Petru Vălean pentru osteneala și acurătatea, cu care a satisfăcut încredințării primite de la Preavenerata Superioritate, preoților districtuali, — dintre cari din cauza ploilor și a depărtării a fost de față numai On. Luca Lupescu parochul din Igris, — și publicului de față, pentru că nu au pregetat a se presenta la actul introducerii contribuind ast fel la ridicarea solemnității. La sfârșit s'a cântat doxologia. După serviciul divin s'ărbătoritul a fost gratulat din partea tuturor în locuința dînsului. Așa sa sfârșit s'ărbătorea de azi. Să fie într'un ceas bun!

X.

Apel.

Propășirea pe teren literar este scopul de căpetenie, pe care societatea academică „Petru Maior“ de la întemeierea ei și până azi cu sirguintă îl urmărește. În fața misiunii sublime, ce-i stă înaintea, de a conduce, cultiva și a inspira simțeminte nobile și virtuți civice în poporul, din care face parte, — tinderea la scopul indicat trebuie, să se facă cât se poate mai cu imbelșugare. Avem, să păzim tot mai fără esitare și cu bărbătescă hotărîre în noua cale deschisă în secolul nostru al progresului omenirii, și deci nu ne e lertat a cruța mijlocele exterioare în paguba simțită a perfecționării intelectului, a cultivării inimii.

Starea materială puțin îndestulătoare a societății noastre a purtat vina, că pe lângă plătitura chiriei mari a localităților sale și acoperirea feluritelor trebuințe laterale, abia s'a putut prevedea cu mijlocele culturale, trebuincioase amăsura cerințelor mărite ale timpului de față, cu un cabinet de lectură și cu o prea modestă bibliotecă. Este într'adevăr modestă și nu ne poate mulțami biblioteca, — o accentuăm în deosebire aceasta pentru importanța mare, ce o are, — și mai ales acum nu, când scoțîndu-se cu ocazia unei aranjări noue multime de cărți din us, a fost redusă în fie care ram al științei la dimensiuni minime și puțin vrednice de unicul paladiu al tinerimii române universitare din patrie.

Avem deci datorințe mari în această direcțiune, și în vederea lor societatea „Petru Maior“ și-a luat de scop cât mai bogată înzestrare a bibliotecii sale cu opuri din toate ramurile științei. Considerând înse starea materială neînsemnată a societății noastre și de altă parte prețurile exorbitante ale cărților noastre românesce, — împrejurări, cari nu ne permit a satisface chiar numai din mijloce proprii cerințele pomenite, — cu deplină încredere facem apel la toți cărturarii nemulului românesc, autori și editori de cărți, instituțiilor culturale și științifice etc. rugîndu-ne stăruitor a contribui la sporirea bibliotecii, care e un bun comun al națiunii întregi, prin donațiuni de cărți, reviste științifice-literare și a. m. d.

Avem convingerea, că numai întregind ast fel biblioteca și umplînd lacunele din ea, din bogățiile producției literare românesce, — și într'un cât va fi posibil, și străine, — vom pute face tot mai mult din societatea noastră, ceea ce trebuie, să fie: sanctuarul, în

care se pun bazele unei înțelepciuni practice pentru viață, și unde mai pe sus de toate se conservă și cultivă tezaurul cel mai scump al nostru, — limba, ce o vorbim.

Dar numai ajutînd din totă inima acest focular de cultură al tinerimii române, îi va fi acesteia cu putință a se susține cu vrednicie în această mare de elemente străine nouă în limbă și aspirațiuni.

Fie, ca rugarea noastră căldurosă să aște răsune vii în inimile tuturor Românilor de bun simț spre mulțămirea noastră și a nemulului cinste!

Budapesta, din ședința comisiei literare a societății „Petru Maior“ ținută la 18 Aprilie n. 1898.

Victor Păcală
președinte.

Candiu David
referent al com. lit.

Nr. 27—1898.

Convocare.

Reuniunea Femeilor Române gr. cat. din Blaș la 23 Octobrie a. c. 10 ore a. m. își va ține adunarea generală în sala de desemn a gimnasiului superior din loc. La această adunare sînt invitați toți membrii și binevoitorii Reuniunii.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea adunării prin presidentă.
2. Raportul comitetului.
3. Statorirea bugetului pe anul 1899.
4. Raport despre averea fundațiilor „Leontina F. Negruț“ și „Ana Vlăssă n. Poruț“.
5. Alegerea comisiei: a) pentru cenzurarea raportului de sub 2, b) pentru cenzurarea raportului de sub 4, și c) pentru înscrierea membrilor noi și încasarea taxelor.
6. Raportul comisiei esmise.
7. Eventuale propuneri.
8. Verificarea procesului verbal.
9. Închiderea adunării.

Blaș din ședința Comitetului Reuniunii Femeilor Române gr. cat. din Blaș, ținută la 18 Septembrie 1898.

A. n. Solomon
presidenta.

Dr. A. Cheșan
secretar.

Colecta cruceriului.

La colecta cruceriului au contribuit: parochia Bucium șesă, protopopiatul Roșiei, pe 1898 fl. 7—

Noutăți.

Din Arhidieceasă. Escelența Sa I. P. S. Mitropolit a chirotonit în 4 a. c. de preoți pe clericul absolut Iuliu Suciu, Vasiliu Crișan și Ioan Mihali și i a dispus pe On. Iuliu Suciu de adm. par. în Iara inf. din protopopiatul Indolului, pe On. Vasiliu Crișan de adm. par. în Bagin din protopopiatul Arieșului și pe On. Ioan Mihali de cooperator par. în Călăcea din protopopiatul Dergei.

Întru mărirea lui Dumnezeu. On. Domn Ioan Blaga preot în Ghirișul rom. cu ocaziunea înmormintării soției sale, după care au rămas 8 copii minoreni, în loc de pomana îndatinată a binevoit a dona pentru biserica noastră un rînd de vesminte bisericesci cu toate aparținătoarele în preț de 60 fl. ca cunună pe sicriul morții. Ghirișul rom. la 1 Octobrie 1898. Luca Bus curator primariu. — Primum următoarele șire: Onorabilă Redacțiune! În decursul anului curinte biserica noastră gr. cat. de Recea. — locul natal al Escelenței Sale Episcopului de Oradea Mare, — din cauză neexplicabilă a devenit periculoasă crepînd păreții grandioși așa, în cât serviciul divin am fost necesitat a-l sista. Despre această stare deproabilă am relatat

Venerabilei Superiorității bisericesci de Gherla și tot o dată am recurs pentru ajutorare și la Escelența Sa Domnul Episcop Michail Pavel, care părinte marinimos s'a și îndurat a ne dărui spre scopul reparării bisericii noastre 100 fl. Pentru care dar marinimos antistia bisericescă mulțămesc călduros. Recea 7 Octobrie 1898. Ștefan Chereșes preot gr. cat. de Recea.

Mulțămită. Donând cărți de un preț însemnat pentru biblioteca Reuniunii învățătorilor gr. cat. din despărțămîntul Mediaș St. Domn Teodor Țiglaru învăț. gr. cat. din Șelca Mică (11 cărți), On. Domn Ioan Mera preot gr. cat. din Șelca Mică (6 cărți), St. Domn Ilie Ivan cantor gr. cat. din Șelca Mică (2 cărți), St. Domn Nicolae Suciu econom din Agârbiciu (4 cărți), St. Domn Vasile Vezan învățator gr. cat. din Răvășel (7 cărți), lângă cari a mai adaus un On. Domn nisce completări la fascicoli de Filosofie de Dr. Lucaci, St. Domn Ilie Câmpean învăț. gr. cat. din Agârbiciu (3 cărți) și On. Domn Ioan Botezan preot gr. cat. din Agârbiciu (7 cărți): li-se aduce cea mai căldurosă mulțămită. Agârbiciu în 4 Octobrie 1898. Ilie Câmpean președinte.

La seminariul teologic arhidieceșan anul scolaric 1898/9 s'a început Luni cu invocarea Spiritului sfînt celebrîndu-se s. liturgie în biserica catedrală de către Rsmul rector seminarial. Alumnii înmatriculați pentru acest an scolaric sînt cu toții 44, a nume 41 din Arhidieceșă. Era 3 din diecesa Lugosului. Dintre aceștia sînt pe cursul al IV-lea 12, pe cursul al III-lea 8, pe cursul al II-lea 12 și pe cursul I. 12. Studii se propun următoare: Teologia morală, Dreptul canonic și Ritul la cursurile IV și III, Studiul biblic V. T., Teologia dogmatică fundamentală și Economia rurală la cursurile II și I, cantul la toate cursurile.

Din comitatul Sibiului. În adunarea congregațiunii comitatense ținută la 3 a. c. la postul de protonotar comitatens devenit vacant prin mîrtea regretatului Corneliu Tobias a fost ales Ștefan Stroiă. De vicenotar I s'a ales Ioan Crețu, de vicenotar IV Oprea Șteflea. Posturile de vicenotari II și III s'au ocupat de doi Sași.

Verdict caracteristic. Fôea simbriașă „Budapesti Napló“ în numărul din 31 Ian. sub titlul „Oláh merénylet“ a publicat un articol injurios la adresa Românilor. Relativ la dl. avocat Rubin Patîța din Alba Iulia a afirmat, că în casa dînsului s'ar țese conspirațiuni în contra statului. Dl. Patîța simțîndu-se ofensat a intentat numitul ziar proces de presă, care s'a și pertractat în 25 a. l. tr. înaintea curții cu jurați din Budapesta. Dl. Patîța a fost reprezentat prin dl. avocat Dr. Tit Babeș. Responsabilitatea pentru articolul injurios a luat-o asupra-și Jidanul Braun Săndor, care a mai fost condamnat în două rînduri pentru mituiră; era apărătorul lui a fost Vészi-Weisz, care s'a purtat cu o aroganță adevărată jidovescă. Dl. Babeș a provocat pe contrar, să dovedescă adevărătatea celor cuprinse în articol, acesta înse în loc de a dovedi a adaus insulte noue la adresa dlui Patîța și a Românilor. Juriul a declarat pe Braun de nevinovat, era tribunalul l-a achitat, de și nu a dovedit cele susținute.

† **Vasiliu Oltean.** Subscrișii cu inima frântă de durere aduc la cunoștința tuturor rudeniilor și cunoscuților, că iubitul lor fiu, tată și cumnat Vasiliu Oltean avocat arhidieceșan astăzi la 3 ore d. a. în anul al 56-lea al etății și-a dat sufletul în mâinile Creatorului său. Rămășițele pămîntesci ale scumpului repausat se vor așeza întru sperarea înviării Duminecă în 9 a. c. la 3 ore d. a. în cimetierul comun. Rugați-vă pentru el! Blaș în 7 Octobrie 1898. Sava vîd. Oltean mamă. Elena și Vasilie fi. Traian Stoia cu familia. Cornelia Conrad n. Stoia cu familia cumnată și cumnași.

În veci amintirea lui!

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Despre iconografia bizantină.

(Continuare.)

Între ast fel de ruine și de pustiiri de ale modelurilor cum s'ar fi putut, ca arta să redobîndescă viață nouă? Adevărat că împărații din vécul al XIII-lea, al XIV-lea și al XV-lea împărțiră arților scutul său, și cei mai mulți din ei zidiră bisericii și mănăstirilor și înfrumșetară palaturile; înse silințele lor putură, să dobîndescă numai puțin rezultat în reînvierea spiritului artistic veritabil. Adevărat că Michail Paleologul, care alungase pe Franci din Constantinopol, s'a dovedit de un regent viteaz și cu minte, și împărăția avu, să-I mulțămescă recucerirea câtor va țeri apusane; dară acésta a putut, să producă numai o strălucire esternă, care s'a ofilit curênd: sub Andronic s'a stîns totă forța guvernării, și împărații cei mai de pe urmă au trăit o viață neglorioasă și desfrînată, și pe popor l-a dejosit din ce în ce tot mai tare greutatea sarcinii de contribuții necesare spre a acoperi speșele luxului împărătesc, până a sosit mai pe urmă judecata dumnezească în 1453, când islamul a pus sfârșit împărăției bizantine.

Pe la sfârșitul vécului al XIII-lea și în vécul al XIV-lea iconografia musivă istorică pare a mai fi fost deprinsă scurtă vreme: în Salonichi s'a format o școlă de pictură, care a avut nume bunșor, érá în Constantinopol lucrau asemenea artiști, din produsele cărora se mai gășesc câte va în rămășițele bisericii numite astăzi „Cacrieh Giamissi“ la pórtă Constantinopolului. Biserica acésta o provêduse cu mosaicuri Teodor Metochitul pe timpul împăratului Andronic II (1282—1328): în unul din mosaicurile acestea vedem pe întemeiătorul bisericii ingenuchiat înaintea lui Christos; în nartex și în lăuntru bisericii se ved în lucrare bună minunile lui Christos și numérose figuri de sfinți. În vécul al XIV-lea rîndui Ioan Paleologul, să se facă restaurări în mosaicurile din Agia Sofia și să se pună și portretul lui lângă lucrările mai vechi. Artă acésta se deprindea încă și a fară de Constantinopol și de mănăstirile din Atos, pe cum dovedesc decorația mănăstirii din dumbrava Dafnei de lângă Antiochia, carea pare a se fi executat, pe când stăpîniră acolo Latini. Dară ómenii începură a recurge din ce în ce tot mai mult la pictura parietală, carea era mai ușor. Dovedi despre acésta sînt icónele câtor va sfinți și ale familiei împărătesci, cari s'au executat în două biserici din Trapezunt pe timpul împăratului Alexiu III. Ele cu formele sale înțepenite vedesc înse puțină istețime artistică. Numérosele icóne tabulare, cari le posed colecțiunile din Italia, par a se deriva în cea mai mare parte a lor din epoca acésta ultimă a arții bizantine. Acésta a fost esențialmente religioasă, menită spre a desvolta tipurile cele sfințe în o formă corêșpundătoare mării și dignității suprapămîntesci și spre a păzi dignitatea acésta a lor și în opere mai mediocre pe lângă o desvoltare liniștită și încetinea a arții. De aceea și picturile tabulare numérose, cari au purces din indigința evlaviei și au fost gătite în mare parte într'un chip profesionist, totuși sînt prețioșe, de ore ce sînt moștenitórele acelei dignități și sublimități nenimicibile ale arții bizantine. Multe din icónele acestea sînt restaurate prin pictură mai nouă, altele sînt numai decopieri de ale operelor renumite mai vechi, căci în Venetia și în sudul Italiei s'au susținut prin coloni grecesci școli de pictură până în vécul al XVI-lea, și școlile acestea au decopiat cele moștenite în chipul cel mai credincios și cu tóte greșelile desemnării, dară de altă parte și în chip scutit de profanarea și pustiirea purcederii arbitrare a pictorilor și neatins de elemental sensualist cel descompunătoriu, și icónele acestea ómenii acelu timp le primiau cu satisfacție. Și într'u adevăr poporul credincios dovedesc încă și astăzi mai multă pricepere și mai multă evlavie față cu icónele ascrise sfințului Luca în trăsăturile lor cele serioșe și abstracte, în cari gășesc maiestate și mărime suprapămîntescă, de cât față cu operele renașcencii cu ținuta or lumescă.

Tipul Preacuratei, executat de multe ori în forme mai mari de cât naturale, se repeșese neschimbat în icónele acestea ale stilului grecesc: fața e un oval lat, ochii sînt mari și deschiși tare, nasul e subțire și oblu, micimea gurii e prea esagerată, și depărtarea ei de la nas e prea mare, grumazii sînt subțiri și lungi. Capul și trupul e învălît într'o măhrămă mare de colóre vînătă întunecată, a cărei încreșitură e în tot de una aceeași; locul încreșiturilor preste tot e potrivit, dară executarea lor e prea óblă și s'ar nimeri mai bine unu relief de cât unei picturi; mînile sînt lungi, degetele sînt subțiri și executate far de pricepere a organismului și espresiei lor naturale. Pruncul dumnezeesc e prea bêtănicios, și-I lipsesc trăsăturile și mișcările naive ale prunciei, căci în icónele acestea devoționale nu se tracta de o reproducere credincioasă a naturii, ei de idee, de impresia suprapămîntescului, de impresia maiestății și deplinirii de putere a dumnezeirii; din purtarea solemnă și cam osebită a trupurilor se vede asemenea, că arta bizantină avea înaintea ochilor nu într'u atâta raporturile firesci dintre mamă și fiu, ei mai vîrtos raportul grației.

Alte multe icóne de ale stilului acestuia se gășesc în museul creștin al Vaticanului: așa Christos și Magdalina în grădină de Donat Bizaman din Otranto. Mișcarea lui Christos în icóna acésta e plină de viață și de dignitate, dimpotrivă chipul Magdalinei, carea s'a aruncat la picioarele lui, e mai puțin reușită. Un triptichon de lemn din aceeași colecțiune are în partea din mijloc compoziția aceea a venirii a dóna, carea arta bizantină o reprezentă și de alte ori în trăsături mărețe, libere și cu adevărat maiestóse. Christos în tip tineresc, ședînd pe scaun împărătesc, e însoțit de Maria și de Ioan, îl încunjură cele patru embleme ale Evangeliștilor, și în dos sînt adunați ângerii cu uneltele patimilor, în vreme ce partea de din jos a cerului îl cuprind fericiții, cu espresia bucuriei și a păcii, în poziții variate și pline de viață. Pe aripa stîngă a triptichonului se vede muntele Sina cu mănăstirile lui, în primul plan o caravană, érá pe cea dréptă sinodul I din Nicea fiind de față Constantin, cum rostesc anatema împotriva lui Ariu, care s'a aruncat la picioarele împăratului. Pe dos se vede scara cerului, pe care se înalță fericiții primindu-I Christos, în vreme ce pe cei osîndiți îi pórtă dracii în ghiarêre sale la iad; inscripția spune, că icóna acésta se referesc la s. Pachomiu, probabil ca o vedenie a lui. Dosul mai cuprinde rădăcina lui Isai, careia îi corêșpunde Christos în un arbore, a cărui ramă pórtă portretele în bustă ale Apostolilor. Dispoziția e plină de spirit, érá executarea e instructivă și convingătoare.

De la Angel Bizaman din Otranto se derivă icóna tabulară cu întîlnirea Mariei și a Elisavetei, o lucrare, carea s'a executat cu ceva mai târziu de cât cea a lui Donat Bizaman. Acestea sînt deci două icóne ieșite din aceeași școlă de pictură din Megalogrecia, și pictorii lor póte că au fost membri ai aceleiași familii de artiști. Pictura e executată pe o obducție fină de gips făcută pe lemn. Colorile sînt gróșe, ér unde are, să se exprime umbră mai désă, ea e produsă prin tăietură în lespede de lemn. Espresia capetelor în icóna acésta în ciuda tehnicii puțin desvoltate e destul de vie; cam prea energice și rotunde sînt nasurile, destul de firéscă e espresia gurilor și a grumazilor. Folosirea de aur mult la marginea hațnelor, pe măhramele capetelor și la pórtă, pe cum și arhitectura dovedesc originea târzie a icóniei. Concepția scenei e de tot plină de dignitate și religioasă. În dosul Mariei se arată doi ângeri, Elisaveta s'a aruncat la pămînt închinându-se Rêscumpărătorului celui ascuns în pantecele Mariei. Aci încă se exprimă mai mult raportul grației dintre persoanele principale ale scenei de cât cel al firii.

Ajungă exemplele acestea din multele picturi tabulare ale stilului bizantin. Cu cât se retraseră mai tare de pe primul plan problemele cu adevărat monumentale ale iconografiei bizantine, carea se deprinsese în trăsături libere și inspirate de ale stilului înalt, cu cât dobîndia mai multă trecere arta deprinsă ca meserie, cu cât vitrejimea timpurilor nimicise mai tare școlile acelea de pictură și le despoiasă de modelurile lor cele plastice, cu atât mai multă trecere dobîndiră picturile tabulare, cari serviau mai mult evlaviei casnice. Lipsa unei organizări strînse a ierarhiei și schisma ologiră ori ce desvoltare liberă și plină de viață a arții:

conservativismul cel laudabil de mai înainte al iconografiei creștine se schimbă în servilism pedant și sleit, și tipurile se imită din generație în generație în chip mecanic până și cu privire la numărul crețelor hainelor. Pe o vreme ca acesta, în care pulsarea vie a artiștilor încetase, se ivi în chip firesc lipsa, ca tradiția unui trecut mare în privința cuprinsului ei celui material să se cuprindă în cuvinte, și ast fel să se creeze călăuzi siguri pe sama unei generații, carea deprindea arta mai mult numai ca o meserie. Cărțile iconografice, din cari s'au conservat câte va, formară pe sama artiștilor din mănăstirilor izvorul științei lor iconografice, căci în Grecia mănăstirile au fost asilul sigur și cel mai de pe urmă al artiștilor, și până în ziua de azi purced dintr'însele nenumărate icone de ale lui Christos și de ale Născătoarei de Dumnezeu, cari în chip aproape neschimbat păzesc forma aceea venerabilă tradițională, și în cari a rămas încă și acuma anumite trăsături maiestose de ale stilului musiv.

Dintre mănăstirile acestea în Grecia nici una nu e așa de renumită ca cele din muntele Atos ori, cum zic Grecii, din sfântul

munte. Ele sînt grupate pe un braț al peninsulei Chalchidichi și formeză o republică de mănăstiri, care până și sub stăpînia turcăscă și-a păstrat un fel de neatîrnare. Mulți călători au laudat frumuseța acelor munți învescuți cu păduri și priveștița pitorească a bisericilor și clădirilor mănăstiresci, cari se înșiră îndesate una lângă alta, și de la cari privirea alergă în depărtare mare până la valurile cele vinete ale Mării Egeice. Acum de opt ori nouă vécuri au zidit călugării acestei republici mănăstiresci la bisericile și schiturile sale, le-au tot restaurat și nu au încetat nici o dată a le înzestra cu picturi parietale așa, că din lucrarea aceasta neîncetată a lor a rezultat o mestecătură de monumente de cele mai felurite din toate epocile, cari monumente se pot osebi foarte cu greu cu ajutorul criteriilor stilare.

(Va urma.)

Ben Hur

saă

Zilele lui Mesia

de Lew. Wallace.

(Continuare.)

Priveștița unei adunături mari de omeni în tot de una provocă o anumită ameteală, un anumit farmec asemenea celor ce cuprind pe om, când privește la marea sbiciuită de vifor. Și ameteala acesta și farmecul acesta nici o dată nu au fost mai mari ca aci. Dară Ben Hur numai o dată își alergă privirea preste mulțime: ceea ce se petrecea în spațiul acela încunjurat de ostași, nu suferia, ca luarea lui a minte să se împărtășcă.

Pe colnic sta drept arhierul într'un loc așa de înalt, cât se vedea preste zidul cel viu și preste capetele dignitarilor, cari îl încunjurau. Îl puteau cunoșce de pe mitra arhierescă, de pe vesmintele lui și de pe purtarea lui cea sumetă. Încă și mai sus pe colnic, chiar pe culmea lui, așa, cât îl putea vedé totă mulțimea, sta Nazarinénul, sângerat și suferind, dară tăcut. Un batjocoritoriu din gardă a adaus la întregirea „împărăției“ lui o trestie dându-i-o în mână. Lărmiure îl încunjura asemenea urletului mării, — ris, blăstămuri, — une oria amîndouă mestecate. Un om, — un simplu om, cetitoriu, în fața acestei năvale ar fi perdut rămășița cea mai de pe urmă a dragostii sale față cu némul său și s'ar fi întors de la el pentru tot de una.

Ochii tuturor erau îndreptați acuma spre Nazarinénul. Va fi fost pôte compătimitire, ceea ce a cuprins acuma pe Ben Hur, ori dóră va fi fost alt ceva: în interiorul lui s'a sevârșit o schimbare. Sentimentul nelimpede despre ore ce mai bun de cât ceea ce e mai bun din toate, cele ce pôte să imbie viața acesta, — despre ore ce, ce e așa de bun, cât putea, să împărtășcă unui om slab puterea de a răbda chinurile cele mai grozave, ale sufletului ca și ale trupului, și care făcea, ca mórtea să-i fie binevenită pôte ca trecere la altă viață, mai curată de cât acesta, — pôte la viața aceea a sufletului, întru care credea Valtasar așa de tare, — sentimentul acesta începu a răsări din ce în ce tot mai limpede în spiritul lui Ben Hur și trezi într'însul gândul, ca și cum misiunea Nazarinénului ar avé numai scopul, ca pe aceea, cari îl iubiau, să-i conducă a fară din sfera pămîntescă în

o altă lume, unde era înființată o împărăție, carea își aștepta pe împératul său. Apoi, ca purtate prin aer, auđi ori i-se păru a auđi cuvintele aprópe uitate ale Nazarinénului: „Eu sînt învierea și viața!“ Și érá și érá se repetiră cuvintele acestea și-si însușiră formă: ele alungară din lăuntru lui îndoelele posomorite și-i împărtășiră însemnarea sa cea adâncă. Și în ce chip ómenii repetesc o întrebare, pentru ca să-i cuprindă sensul și să-l țină, așa întreba el privind la figura aceea, carea pe colnic îmbrância sub corona sa: Cine e învierea și cine e viața? „Eu sînt,“ párea a zice figura, — párea a o zice acesta pe sama lui: căci pe loc simți, cum se revérsă preste el o liniște, cum nu o cunoscușe mai înainte de aceea nici o dată, — liniștea și pacea, care e sfârșitul a totă îndóela și clătina și începutul credinței și iubirii și convicției voióse.

Sunete de lovituri de ciocan treziră pe Ben Hur din starea lui cea visătoare. Acum băgă de samă pe culmea colnicului, ceea ce nu băgase de samă mai înainte, — pe câți va ostași și lucrători, cari gătiau crucile. Găurile, în cari să se înalte trunchiurile, erau gata, și acuma întăria pe fiesce care trunchiuri cruciș câte un alt lemn.

„Poruncesce ómenilor, să se grăbescă,“ zise arhierul cătră sutaș. „Acestia,“ — și el aréță spre Nazarinénul, — „au să fie morți și înmormîtați, mai înainte de ce ar sfinți sórele, pentru ca să nu se spurce țara. Așa poruncesce legea.“

Un ostaș mai milostiv la inimă se apropiă la Nazarinénul și-l imbiă, să bea óre ce. Dară el nu primi beutura. Apoi veni altul, îi luă de la grumazi táblita cu inscripția și o bătú cu cuie pe vírful crucii, — și pregătirea era sevârșită.

„Crucile sînt gata,“ zise sutașul cătră preot, érá acesta primi raportul cu o mișcare a mîinii și zise:

„Hulitoriu să fie cel dintăiú. Dacă e Fiul lui Dumnezeu, își va sci ajuta singur: Vom, să vedem.“

În mulțimea, carea putu, să lea a minte la pregătiri în diferitele lor stadii și năválise până atuncia asupra colinei cu strigări neîncetate de nerăbdare, se născu acuma o șoptire, carea se schimbă în o liniște generală. Partea cea mai înfiorătoare din esecutarea sentenței sosise, — acuma pironiră pe cei trei bărbați pe cruci. Când ostașii își puseră spre acest scop mîinile pe Nazarinénul, trecură fiori prin întregă massa de popor; până și cei

mai sêlbaticii trăsăriră de frică. Mai apoi ziseră unii, că aerul se făcuse de o dată rece ca ghiața și-i făcuse, să se înfióre.

„Cât de mare e liniștea?“ zise Estira punédu-și brațul în jurul grumazilor tătâne-său.

Și gândindu-se la chinurile acelea, cari avuse, să le sufere el însu-și, își plecă Simonide fața spre pept și se înfioră.

„Privesce în altă parte, Estiro, privesce în altă parte!“ zise el. „Nu sciú, dară gândesc, că toți, cei ce staú aci și privesc, — cei nevinovați ca și cei vinovați, — de acum înainte vor fi blăstémați.“

Valtasar căđu în genunchi.

„Fiule al lui Hur,“ zise Simonide cu emoțiune crescendă, — „fiule al lui Hur, de cum va Íehova nu-și întinde mîna sa și acesta pe loc, atunci Israil e perdut, — și noi sîntem perduți.“

Ben Hur rêsponse liniștit: „Eu am fost cuprins de un vis, Simonide, și într'însul am auđit, pentru ce se întimplă toate acestea și pentru ce trebuie, să se întimple. E voința Nazarinénului, — e voința lui Dumnezeu. Să facem, pe cum face acest Egiptean, să fim liniștiți și să ne rugăm.“

Când privi din nou la colină, i-se păru, că prin tăcerea cea îngrozitoare îi sună din nou cuvintele: „Eu sînt învierea și viața.“ El se închină cu reverință, ca și cum o ar face față cu o persoană, carea grăia cătră el.

Într'aceea pe colină înaintă lucrarea. Garda desbracă pe Nazarinénul așa, că el sta acuma gol înaintea miliónelor. Sbiciuirile, cari le suferise des de dimiñetă, erau desemnate încă și acuma cu vînétări și cu sânge pe spatelul lui. Acuma îl aședară și-i întinseră far de milă pe cruce. Mai întâi îi întinseră brațele. Cuiel eraú ascuțite, — câte va lovituri, și ele străpunseră gingașele lui mîini. Apoi îi întinseră piciorile, până când ajunseră tálpile, să-i fie aședate pe lemn, și atuncia îi puseră un picior preste cel alalt, și un singur cuiú pironi piciorile amîndouă de lemn. Ciocăniturile timpite se auđiau în mulțime a fară de marginile locului de perđare, și cei ce nu le auđiau, totuși trémuraú vedénd, cum cade ciocanul. Și jertfa totuși nu da de la sine nici o oftare ori strigare și nici un cuvînt de împotrivire, nici un semn, de care vre un vrășmaș ar fi putut, să ridă, ori pentru care vre un amic s'ar fi simțit îndemnat spre compătimitire.

„În care parte veí, să-i fie întórsă fața?“ întrebă un ostaș sêlbătécit.

„Cătră templu,” zise archiereul. „Voiă, să-l dovedesc prin mărtea lui, că el nu a putut, să dărîme sfînta casă.”

(Va urma.)

Bibliografie.

A apărut:

Jertfa creștinilor. *Comentar al liturgiilor bisericii grecesci* compus de **Dr Victor Szmigelski.** Tomul I. Introducere dogmatică. Cu aprobarea Prea-veneratului Ordinariat mitropolitan de Alba Iulia și Făgăraș. Blaș 1897. Tipografia seminarului arhidieceșan. Pag. 230 în 8. Prețul 1 fl. 5 cr. sau 2 lei 20 bani. Editura auctorului.

Opul e dedicat *Esceleței Sale Prea-sfințitului Domn Michail Pavel episcop de Oradea mare.*

Venitul curat va fi contribuie la un fond provincial de salarisare a preoților și învățătorilor.

„Opul acesta pôte fi de folos tuturor credincioșilor noștri, dar mai virtos Veneratului Cler arhidieceșan, cărnă și chemarea sa sublimă îi impune datorința strictă de a studia mai adânc misteriele sfîntei noastre religii. De aceea recomandăm acest op cu tătă căldura spre a se procura pentru tôte bibliotecile districtelor protopopesi și pentru cele parohiale, ori unde este cu putință. Asemenea recomandăm Veneratului Cler, să răspândescă această carte în cercurile cât mai largi ale credincioșilor noștri.”

Blaș din ședința consistorială ținută în 14 Decembre 1897.

La tipografia seminarială se află de vindare:

Instituțiunile calvinesci

În biserica românească din Arděl, fazele lor în trecut și valorea în prezente.

Studiu istorico-canonice de **Dr Alexandru Grama.** — Opul constă din XVI+476 pag. 8° mare și se pôte procura cu prețul de **3 fl. la Tipografia seminarială în Blaș (Balázsfalva).**

Posta Redacțiunii. *I. M. M. în B. ș. s.* Căințenalele se adaug la salar așa, că salariul învățătoresc minimal în cel dintăi 5 ani de servit e de 300 fl., în următorii 5 ani 350 fl., de la anii 11—15 creșce la 400 fl. ș. a. m. d.

Editor și redactor răspundător:

Dr Victor Szmigelski.

Nro 5043—1898.

(41) 1—3

Concurs

La postul de advocat arhidieceșan al Clerului gr. cat. de Alba Iulia și Făgăraș, devenit vacant prin mărtea fostului advocat Vasiliu Oltean, se publică prin această concurs cu terminul de 31 Octobře n. 1898 pe lângă următorele emolumente:

1. Onorariu de 1000 fl. la an, care se solvesce în rate lunare decursive de la Cassa centrală arhidieceșană.

2. Dăuă chibit în curtea mitropolitană ca local de călărie, încălțite în timp de iernă cu lemne din aceeași curte.

3. Pentru excursiuni, ce le-ar face advocatul în ambitul domeniilor, se dă sub titlu de prejunctură pe zi 5 fl. v. a., dacă prejunctura nu ar căpăta-o în natură, inse diurn în casul acnsta nu se solvesce. Pentru

excursiunile a fără de teritoriul domeniilor, în cât călătoria s'ar face pe calea ferată, se solvesce bilet de cl. II și diurn de 4 fl.; a fără de calea ferată pe zi pentru prejunctură 5 fl. și diurn 4 fl. v. a.

4. Spesele și remunerațiunile licuidate în procese numai intr'atăta compet advocatului, în cât acelea le suportă contrarii și de la aceia se pot incassa; de sine intelegându-se, că în acest cas el are a restitui fondului interesat anticipațiunile, ce eventual i-s'ar fi dat, pe cum și tôte speșele făcute de fond în acest proces, fie acelea diurne, speșe de călătorie, ori alte speșe; ér în procesele, în cari contrariul ore cărni fond nu este convincat la suportarea speșelor licuidate pentru advocatul arhidieceșan, pe cum și în procesele, cari nu s'au căștigat vis-à-vis de fondul interesat, advocatul nu va avé dreptul de a pretinde de la Fondurile arhidieceșane esolvirea speșelor licuidate, ci numai a erogatiunilor de bani, pe cum rebonificarea timbrelor, a competenței solvite martorilor sau comisiunilor judecătorești, vectura și diurne, de cum va nu s'ar fi anticipat.

5. Pentru aceste emolumente advocatul arhidieceșan este obligat a loși în Blaș, a purta procesele urbariale și civile ale domeniilor Veneratului Cler, a representa acele domini înaintea tuturor forurilor giudiciale și administrative în tôte afacerile giudice personale și reale, mai de parte este obligat a-și da opiniunea giudică în tôte cauzele dominale, fundatiionale și bisericesci, ce i-s'ar cere din partea Ordinariatului, a Consistoriului, Capitlului și a Administrațiunilor fundatiunilor arhidieceșane, fără a pretinde remunerațiune separată pentru aceste opiniuni giudice.

Cei ce reflecteză la acest post, aș să-și așternă concursele la Consistoriul arhidieceșan gr. cat. din Blaș, alăturând la concurs carte de botez și documentele de cualificațiune, ce le posed.

Blaș din ședința consistoriului arhidieceșan ținută în 8. Octobře 1898.

Victor Mitropolit.

636 număr
1898.

(42) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1898. évi V. 282. számú végzése következtében Dr Bauer Mór ügyvéd által képviselt Vidder Armin javára Heisikovics Lipot ellen 80 frt 18 kr. s jár. erejéig 1898. évi Julius hó 20-án foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 600 frt — krka becsült 300 méter vegyes női-ruha szövetekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság V. 282/2—1898. számú végzése folytán 80 frt 18 kr. tőkekövetelés, ennek 1898. évi Febrnar hó 7-ik napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 23 frt 85 krban biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközlésére 1898. évi Oktober hó 13-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek; szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §. értelmében ezek javára is foganatosittatni fog.

Kelt Balázsfalván 1898. évi Szeptember hó 21-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

Tipografia Seminarului arhidieceșan.

639 număr
1898.

(43) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1898. évi V. 218/1. számú végzése következtében Dr Farago Samu ügyvéd által képviselt Pollák és Báron bpesti czég javára Heisikovics Lipot ellen 197 frt 85 kr. s jár. erejéig 1898. évi Julius hó 15-én foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 350 frt — krka becsült 175 pak gyapotfonalból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság V. 218/3—1898. számú végzése folytán 100 frt — kr. hátralék tőkekövetelés, ennek 1898. évi Márzeius hó 31-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 26 frt — krban biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközlésére 1898. évi Oktober hó 10-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §. értelmében ezek javára is foganatosittatni fog.

Kelt Balázsfalván 1898. évi Szeptember hó 16-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

763 număr
1898.

(44) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbíróság 1898. évi V. 206. számú végzése következtében Dr Ronai János helyettesített ügyvéd által képviselt Müller & Co. bécsi czég javára Heisikovics Lipot ellen 284 frt 76 kr. s jár. erejéig 1898. évi Junius hó 28-án foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 600 frt — krka becsült következő ingóságok, u. m.: 40 vég vegyes férfi ruha szövet nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. járásbíróság 1898. évi V. 206/4 számú végzése folytán 36 frt 58 kr. tőkekövetelés, ennek 1897. évi Oktober hó 22-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 36 frt 58 krban biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközlésére 1898. évi Oktober hó 20-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §-a értelmében ezek javára is foganatosittatni fog.

Kelt Balázsfalván 1898. évi Szeptember hó 27-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.